

Η ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΠΙΜΠΙΣΗΣ

Ο οδηγός Δημήτρης και το «Ξενοδοχείο τών Ξένων». Οί λησται του Ύμηττου. Ο σπιγοδνος της Άστουνομίας. Πώς άποκεφάλισε το λήσταρχο Μπίμπιση.— Οί λοχυροί προστάται τών ληστών. Μιά άπόπειρα αίχμαλωσίας του Άγγλου Φίνλεϋ.— Λησται στη βασιλική σωματοφυλακή, κτλ. κτλ.

ΠΟ το ήμερολόγιο τών ταξιδιωτικών έντυπώσεων του Άγγλου Οδύλλιαμ Σένιορ, ο οποίος ήρθε στη Χώρα μας κατά τά έτη 1857—1858, δημοσιεύουμε σήμερα μία ακόμα σελίδα σχετικώς με τη ληστοκρατία στην Έλλάδα της εποχής εκείνης και ιδιαίτέρως με τη δράση τού λησάραχου Μπίμπιση:

Π έ μ π τ η, 14 Δεκεμβρίου.— Άνέθηκα σήμερα στον Ύμηττο, έχοντας για οδηγό μου το Δημήτρη, Ένα Ζακυνθινό, που ζή πριν από πολλά χρόνια στην Άθήνα. Έιν' ένας άνθρωπος Έξυπνος και, καθώς μου είπαν, πολύ τίμιος. Μ' έχει συνοδεύσει σ' όλες μου τις μεγάλες έκδρομες και μου θρσικμε έ πάντοτε πρώτης τάξεως όλογα.

Ο Δημήτρης είχε κερδίσει άλλοτε αρκετά χρήματα από το έπάγυμά του ως οδηγού και είχε άνοίξει μαζί με κάποιον άλλο Ρω-

μιο το «Ξενοδοχείο τών Ξένων», που ήταν το καλύτερο τών Άθηνών την εποχή του ο κ. Άμπού ήρθε στην Έλλάδα. Μα ο Δημήτρης είνε άγροάματος κι έτσι καταστράφηκε, ενώ ο συνέταρξ του, ο οποίος έγινε πλούσιος εις θάρος του, πήγε να φά τή χρημάτα του στην Εύρώπη. Το Ξενοδοχείο αυτό δεν υπάρχει πια και είνε κρύμα, γιατί ήταν πολύ καλύτερο και σέ πολύ καλύτερη θέσι από τά σημερινά Ξενοδοχεία τών Άθηνών, που δεν έχουν ήλιο και τά δένερα ο άνεμος κ' ή σκόνη.

Ο Δημήτρης υπελόγιζε ότι θά μπορούσαμε να κάνουμε τά δύο τρίτα του δρόμου με τέλογα. Μα πολύ πριν άπ' τά μισά οί γκρεμοί και οί θράχοι μās ανάγκασαν να πεζέψουμε κι' άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε στη θουσιπλαγιά σάν άλτινισαί.

Όταν φτάσαμε στην κορυφή του θουνού, έκανα λόγο στο Δημήτρη για τούς λησάτας τού Ύμηττου.

Τότε έκείνος μου άπάντησε:

—Όλος ο κόσμος εδω πέρα λυπήθηκε, για το θάνατο του καπετάν Μπίμπιση, ο οποίος ήταν άρχηγός τών ληστών τού Ύμηττου επί πολλά χρόνια. Ήταν ένας ληστής που δεν έκανε κακό σε κανένα, όταν μπορούσε να το άποφύγη. Ήταν ο εύνοούμενος τών χωρικών της Άττικής και είχε πολλούς φίλους στάς Άθήνας. Αυτό όμως άνησυχούσε πολύ την άστυνομία, ή οποία για να νά μωρορέση να τόν ξεπαστρέψη έστειλε έναν άνθρωπό της μεταμφιεσμένο σέ χωρικό στο λημέρι του. Ο ψευτοχωρικός αυτός παρουσιάστηκε πράγματι στο Μπίμπιση κι' άρχισε να τόν θερμωπαρκαλάει για να τόν πάρη στη συμμορία του.

»Ο Μπίμπισης όμως τόν ύπωμιάστηκε και τόν έβιαξε.

»Μά ο σπιγοδνος δεν άπελίστηκε. Παρουσιάστηκε και την άλλη μέρα στο λήσταρχο και με δάκρυα στά μάτια άρχισε να τού λέη:

»—Πάρε με κοντά σου... Θα σέ δουλέψω πιστά... Το κουθέρο μās τυραννάει τόσο με τούς φόρους του, ώστε δεν μπορεί πια να ζήση κανείς τίμια...

»Έτσι ο Μπίμπισης συγκινήθηκε στο τέλος άπ' τά λόγια του και τόν έπήρε στη συμμορία του. Ο σπιγοδνος τού έδειξε ευθύς εξ άρχης μεγάλη άφοσίωση κι' έτσι κατώρθωσε να κερδίση την έμπιστοσύνη του. Τόσο μάλιστα, ώστε ο λήσταρχος δεν τόν άποχωρίζεταν πια ούτε στιγμή.

»Κάποιον καλοκαιριάτικο λοιπόν ημερήσι, ο Μπίμπισης κι' ο σπιγοδνος θρσικόντουσαν μόνοι οί δύο τους. Σε κάποια στιγμή, ο λήσταρχος άποκοιμή-

θηκε κάτω από ένα μεγάλο δέντρο. Τότε ο σπιγοδνος τόν πλησίασε άθόρυθα, τράφηξε το σπαθί του και, μ' ένα τρομερό χτύπημα, τόν άποκεφάλισε.

»Ήρθε κατόπιν το κεφάλι του, το τίλιξε σ' ένα μαντήλι και το πήγε στάς Άθήνας. Ήρθε το χρηματικό ποσό με το οποίο είχε έπιχυρηθή ο λήσταρχος κι' έπέτυχε ακόμη μία καλή θέσι στην άστυνομία. Μά έπειτ' από λίγο καιρό, άνακάλυψαν πως είχε μυστικές σχέσεις με τούς λησάτας και τόν έβιασαν. Ήρθε τότε τά θουά κι' έγινε πρηνωμιακά ληστής. Μά δεν στάθηκε τυχερός, γιατί σέ λίγες μέρες τόν συνέλαβαν και τόν άποκεφάλισαν!»

Π α ρ α σ κ ε υ ή 15 Δεκεμβρίου. Πέρασα το άπόγευμα μου στο κ Β... Έκει συνάντησα και τόν Άγγλο διλωματή Φίνλεϋ. Κι' έπειδή έφερα την κουβέντα στο Μπίμπιση, ο Φίνλεϋ μās έπλε:

—Ο Μπίμπισης έκανε δυό-τρεις άπόπειρες έναντίου μου, πρό τεσσάρων πέντε έτών, όταν κατοικούσα σε δώδεκα χιλιομέτρων άπόστασι άπ' τας Άθήνας. Για το φόβο τών ληστών, είχα διατάξει τούς υπηρέτες μου να μην άφήνουν να μπαίνη κανείς στο σπίτι μου, όταν έγω έλειπα. Μιά βραδυά ώστόσο, γυρίζοντας σπίτι μου, θρσικα έναν άγνωστο στην κουζίνα. Τόν ρώτησα τί ήθελε και μου έλεπε πως είχε 'ρθη να ζήτηση δουλειά. Τού άπάντησα πως δεν τόν χρειαζόμουν και τόν έβιασα.

»Υπωμιάστηκε πως ήταν ληστής κι' έλαθει δια τά μέτρα μου. Μόλις νύχτωσε κατέθηκα κάτω στον κήπο για να δω μήπως ήταν κρυμμένος εκεί. Μέσα στον κήπο δεν ήταν κανείς, αλλά έκουσα δυό ανθρώπους να συζητούν άπο την άλλη μεριά τού μανδρότοιχου. Ήσαν δυό λησται, άπ' τούς οποίους ο ένας προσπαθούσε να πείση τόν άλλο ν' άνασθάλουν την έπίθεσι τους κατά τού σπιτιού μου: «Θά έχουν λάθει δια τους τά μέτρα... Οί Άγγλοι δεν κοιμούνται τόσο νωρίς κι' όμως δεν βλέπω κανένα φως μέσα στο σπίτι... Φαίνεται πως θά μās παρανομούν στο σκοτάδι κι' έγω δεν πρόφτασα να δω τά κατατόπια τού σπιτιού...»

»Απ' τά τελευταία αυτά λόγια κατάλαθα πως αυτός που μιλούσε ήταν ο ληστής που είχε 'ρθη στο σπίτι μου για να βρη έδωθεν δουλειά. Ήσάνυματι έγω είχα διατάξει να σβύσουν τά φάτα τού σπιτιού, προβλέποντας την έπίθεσι τών ληστών τού Μπίμπιση. Έγω κ' οί άνθρωποι έέραμε το σπίτι ενώ οί λησται δεν τόν ήξεραν. Έτσι, παρανομούντας τού μέο' στο σκοτάδι, πίσω άπ' τις πόρτες θα τούς ξεμπερδύσαμε όλους... Πάντως εκείνη την νύχτα, οί λησται έφυγαν χωρίς να μ' ένοχλήσουν καθόλου.

—Μά φωνάζομαι πως θά ήταν άδύνατον ν' άντισταθήτε σε σαράντα και πενήντα λησάτας, παρετήρησα έγω.

—Η συμμορία τού Μπίμπιση, μου άπάντησε ο Φίνλεϋ, ήταν πολύ μικρή. Μόλις τέσσερες πέντε λησται την άποτελούσαν. Κι' αυτό γιατί ο προστάται που είχε ο λήσταρχος στην αλλη, δεν μπορούσαν να τού έπιτρέψουν να τουιρχήση στα περίχωρα, όπως ο λησται της Βοιωτίας και της Φωκίδος, επί κεφαλής πολυαριθμών συντρόφων προκαλώνας άδιάκοπα την άστυνομία. Το σκάνδαλο θά ήταν πολύ μεγάλο. Όταν ο Μπίμπισης σκότώθηκε, ή συμμορία τού σκωπίστηκε. Ένας μάλιστα από τούς λησάτας του, αυτός ακριβώς που είχε 'ρθη στο σπίτι μου, κατατάχθηκε στη σωματοφυλακή τού Βασιλέως. Τόν συνάντησα τίς προάλλες κι' έκανα ένα μικρό περίπατο μαζί του. Μοϋ ύπενωθύμισε το πωλήθ έκείνου έπεισοδιου και μου έλεπε:

—Θά μπορούσα να σάς σκωτώσω τότε.

—Θά σέ κρεμοϋσαν, τού άπάντησα.

—Μπ! καθόλου... Έχω δυνατούς φίλους στο πωλάτι.

—Ο Μπίμπισης, ρώτησα τότε έγω, ήταν τόσο καλός κι' αγαπητός όπως μου τόν περιέγραψε ο οδηγός μου ο Δημήτρης;

—Μπ! μ'οϋ άπάντησε ο Φίνλεϋ. Δεν άξιζε περισσότερο από τούς άλλους όμοίους του. Τους αίχμαλώτους του που είχαν χρήματα, τούς περιποιόταν... Τους άλλους τούς θασάνιζε και τούς σκώτωνε...

Ο λήσταρχος Μπίμπισης